EN RÄTTELSE.

I numret av den 31 mars fanns under rubriken "Ordet Fritt" införd en artikel: "Ett av mina kritiska ögonblick", författad av signaturen "Vestbo". Signaturen har i skrivelse begärt rättelse beträffande tvenne uppgifter i denna artikel. Tidpunkten för densamma har blivit förlagd till 1923 i artikeln, men skall rätteligen vara förlagd till 1903. Vidare uppgives det i artikeln, att det omtalade arbetslaget skulle heta "Jacksons gäng", vilket härmed rättas till "Johnsons gäng".

Red.

FRÅN EN VÄRMLÄNNING.

Ack Värmeland Du sköna, Du härliga land,
Du krona bland Svea Rikes länder,
Ja, där vill jag leva,
Ja, där vill jag dö,
Och där fick jag ta' mig en liten fästemö
i min ungdom .....

Så sjunger sånagaren och undertecknad instämmer därmed. När artiklar om Värmland och det kära gamla fosterlandet börja publiceras i S. C. T. pulserar blodet fortare i våra ådror. Värmland, det sköna Värmland, kan en värmlänning aldrig glömma. Utefter Norsälvens vackra stränder, där min vagga stod, har jag levat minna barndomsdagar och min ungdoms vår. Mina tankar äro ännu där och i andanom ser jag, hur älven slingrar sig mellan herrgårdar och bördiga sädesfält. De små idylliska fruktträdgårdarna och de färggranna klövervallarna giva minnen för livet. Skribenten har bott i Minnesota och sedan i Alberta i många år, men ännu icke funnit någon plats på jorden, som kan mäta sig med det vackra Värmland. Kärleken är blind, där han faller in, säger visst ett gammalt ordstäv, men den, som en gång sett Karlstad, dess vackra omgivningar och harmoniska arkitektur, delvis skapad av naturen själv, kan inte bekräfta riktigheten av detta ordstäv. Staden ligger vid Klarälvens utlopp i Vänern och i hamnen är det alltid fullt liv, genom sjöfartsförbindelserna med både Stockholm och Göteborg. Järnvägstrafiken via staden är också anmärkningsvärd, synnerligast genom trafiken till Norge. "Om jag förgäter Dig Jerusalem, så varder min högra hand förgäten" säger profeten och jag vill framhålla detsamma då det gäller mitt fäderneland.

Och komme jag mitt i det förlovade land,
Jag ändå återvänder..
Skriv någon gång till mig, adressen finnes å red.

En landsman.

FRÅN LAC DU BONNET.

Om en bomb eller en granat hade kreverat framför mina fötter, hade jag ej kunnat bliva mer förvånad, än jag blev, då jag läste att redaktör Hägglund var på resande fot till Sverige för att där slå ned sina bopålar. Vad, som kanske var mest överraskande med detta, var att ingen hade den minsta aning om att mr. Hägglund skulle lämna tidningen så brådstortat och därmed också Canada för att bosätta sig så långt borta från oss. Det kändes nästan vemodigt när meddelandet kom ut i vårt distrikt, och kanske mest därigenom att mr. Hägglund då var flera hundra mil borta från oss. Men när han nu lämnat oss, kunna vi ej annat än gratulera honom till hans befattning och önska honom framgång och lycka inom sitt nya verksamhetsfält. Det är också mycket förvånansvärt att C. P. R. fått sin uppmärksamhet riktad på mr. Hägglund. För min del uppfattade jag honom alltid som en mycket tillbakadragen, och flärdfri man och därför kanske ej i stånd att göra sig bemärkt av en institution, som C. P. R. Men vi äro säkra på att bolaget gjort ett gott val i sin nye representant. En sak, som vi emellertid ej äro tillfreds med är att vi ej erhållo mr. Hägglunds adress och ej heller uppgift på hur lång tid han skall vara bosatt i Sverige och ej heller något närmare om hans familj.

Efter vad vi finna av tidningen har mr. Rydberg blivit utsedd att upptaga mr. Hägglunds mantel och han har nu också redan intagit redaktörsstolen för tidningen. Ja, mr. Rydberg det blir nog inte alltid trevligo dagar för Eder, det kanske också blir svårt att upptaga arbetet efter en sådan man, som Ni haft så kort tid på Eder, för att sätta Eder in i arbetet. Men vi hoppas att Ni skall klara detsamma och vi, som bo här nu i de olika distrikten, kunna ju ej heller göra så mycket för att underlätta Edert arbete. En sak, som vi äro se i tidningen, och som vållar redaktören bekymmer och svårigheter är att prenumeranterna inte uppbetala sina prenumerationsavgifter i rätt tid. Men detta kunna vi säkerligen avhjälpa och vi böra därför göra vårt bästa, för att i den vägen stödja Eder, likaså, som vi böra sända in små meddelanden till Eder från våra olika kolonier. Vi komma också då säkert att känna oss lika höjda med vår nye redaktör, som med redaktör Hägglund.

Frank Pearson.

Red. tackar för de vänliga orden, och lovar att vad som kan göras för att intimt fastknyta förbindelserna mellan S. C. T:s alla läsare och red. ej skall felas från vår sida. Kunna vi så gemensamt genom ett gott samarbete föra vår S. C. T. mot fortsatt framgång, blir detta säkerligen till lika stor fördel för läsekretsen, som för redaktionen. Beträffande red. Hägglunds adress i Sverige, var densamma ej bekant vid tidpunkten för hans resa, men enligt uppgifter, vilka i dagarna ingått, kunna brev nå honom under adress Kronhusgatan 7, Göteborg. Fru Hägglund kommer att tillsammans med sina döttrar anträda resan i början av juni. Redaktör Hägglunds vistelse i Sverige kommer troligen att omfatta minst 5 år.

RED.

SMÅLAND, — KRISTALL- OCH SMÅGLASINDUSTRIENS CENTRA.

Glasproduktionen har från en ringa början utvecklats till att bliva en dominerande industri i "gamla landet."

Det är något om denna industri — och därmed dess hemvist, provinsen Småland, som jag vill försöka skildra. Småland har flera av dessa anläggningar än någon annan av Sveriges 24 provinser. Skall ge namnen på dem enligt deras storlek så gott jag kan. Här en rad av dem: Elmhult, Kosta, Orrefors, Pukaberg, Johansfors, Boda, Afors, Skruv, Hofmantorp, Mårerås, Bergdala, Hjärtsjö, Transjö och Bostorp.

Att ge en detaljerad beskrivning tillåter icke Eder tidnings hårt anlitade spalter, utan vill jag giva en generell sådan. Först kommer "hyttan" där råämnet blandas, häri ingår bland annat "kristallsand", soda och diverse kemikalier, som icke komma till lekmannens kännedom.

Så begynner smältningen. En stor ugn med "deglar" (namnet på glasbehållarne) vari råmaterialet ifylles och av en mycket stark hetta så småningom förvandlas till glas. Denna process tager i regel cirka tolv timmar i anspråk.

Nu till själva arbetet: formeringen till glas av olika modeller. Den glödande massan tages ur "degeln" med "pipa" och undergår första formering, för att sedan i "formar" blåsas till glas. Så passerar det till "kylröret" för kylning eller härdning. Därefter transporteras det, beroende av kvalitéer och sort, till sliperi eller måleri för vidare utstyrsel och dekoration. För att slutligen hamna i packrummet eller "magasinet", och är så färdigt att befordras ut i marknaden.

Självklart är att allt glas är väl granskat ("synat" enligt yrkesmen) av experter på området. Därigenom undvikes att få ut mindre god kvalité i marknaden. Men säljes i stället som en andra handsvara under benämningen "sekunda".

Denna industris arbetare måste vara väl tränade ty att forma låt oss säga; en vas, vattenkanna, kristallskål, och dylikt från flytande glasmateria är helt enkelt en profession. I sliperiet och måleriet är fackkunskap minst lika nödvändig. Slipning av stjärnor, kvastar, fasetter, etc., vad det nu allt heter hör till de hundratals av olika "mönster" som tillverkas. Att måla blommor fåglar, naturscenerier, med mera på glas är ett knog som fordrar en nästan artistisk skicklighet.

Arbetsstyrkan vid ett av de medelstora bruken uppgår till 100 och 125 personer. Undantag får göras för de största, såsom Elmhult, vilket är ett 3 milj. kr. företag. Kosta och Orrefors är också avgjort större än det stora flertalet. Men, som glasbruken äro fjorton till antalet, så utgöra de en viktig del av provinsens industriella liv. Och utefter de floder som genomflyta Småland finner man det ena vattenfallet efter det andra med ett glasbruk som utnyttjar dess vattenkraft för sin industri.

En följdförcteelse äro de s. k. "bruksamhällena" med nybyggnader i tempo och förhållande till industriens utvidgning. De flesta av dessa platser ha "Folkets Hus" (The Peoples House), som är den gemensamma samlingsplatsen, och varest samhällets organisationer ha sin hemvist.

Detta är i korta drag något om kristall- och småglasindustrien i Småland med dess bruksamhällen och deras betydelse inom den svenska glasindustrien.

G. son.

EN BLAND DE MÅNGA!

För S. C. T. av E. E—g.

Slaggorna slogo sina taktfasta slag mot stålborret i stenbrottet. Karl sjöng som vanligt en av sina gamla sånger medan han satt och vände borr som seden var, när man slog påst, som dom kallade det. Det gick så till att två man slog på borren med var sin slägga, och den tredje satt och vände borr och så byttes man om att vända. Det var bitande kallt i dag och dagen var det före likvidu. Men man borde nog ha något att värma strupen med ändå, i synnerhet när man arbetade på ackord och kunde sända efter en kanna tiödubbelrenat när man ville. Hör du Johan, sade Karl! Jag tror att vi skramla till en kanna bränvin, vi får ju kovan i morgon, det är så förbaskat kallt så jag känner mig i behov av en styrketår", "Ja kör till", sade Johan och Nils på en gång. "Där kommer Axel han går nog gärna om han får några supar med." "Godag gamle hedersknyffel, du kan gärna gå efter en tår åt oss i dag, vi skall skramla till en flaska starkt, om du går!" Man dök ned i byxfickan och letade opp några slantar var. "Ja, det räcker nog till," sade Nils, "och så kan du yara bra och ta med för 50 öre snus åt mig, om du kommer ihåg det, men raska nu på, så du hinner till magasinet innan det stänges."

Axel tog belåtet slantarna, gjorde en smackning med tungan och lunkade iväg; snön knarrade om fötterna så det lät som en paradmarsch. "Kej! vad det skall smaka bra att få en jamare igen, har ej haft något på två dagar, men pojkarna är aldrig knussliga när dom har en slant, bara det räcker till nästa likvid så är det bra, och i värsta fall så kan dom ju alltid gå till stampen med klockan eller något annat och låna några kronor."

Vid krogdisken var det många före honom så han fick nog vänta en god stund innan han fick sin flaska, men till sist blev det hans tur, och så styrdes kosan tillbaka till stenbrottet. "Jo, visst tusan, snus var det ju också som jag skulle ha." Axel tog ett par skutt tillbaka, och in i snusboden, kastade fram sin 50-öring. "Var snäll och ge mig snus för den här." Den gamle mannen innanför disken nickade, och vägde upp en strut och räckte den åt Axel, vilken han stoppade i fickan och skyndade ut. "Usch! vad det är kallt i dag", mumlade Axel, "men om en halv timme är jag tillbaka hos gänget och då får jag lön för mödan ändå." Nu kunde han höra slaggornas klang mot stålet, "Jag måste nog ha gått bra fort", tänkte han.

Om några minuter kunde han se kamraterna. Nils satt nu och vände på borret medan Johan och Karl svängde sina stora slaggor mot stålet. "Ja, den gången var du rask i vänningarna", sade Johan, "nu gå vi in i riskojan och tar ett par nubbar och en smörgås", föreslog Karl. Nils samlade upp några torra grenar och gjorde upp eld, tog fram läderväskan med maten och så satte man sig ned. "Jo, det här ser ju ut att bliva riktigt högtidligt kalas" menade Axel på, medan han drog korken ur flaskan och räckte snusstruten åt Nils. "Jojo-men, det smakar utmärkt", tyckte Karl. "Och i morgon, om det är lika kallt så tror jag inte att jag har lust att stå och borra sten, vi kan få vara pengar klockan 10 om vi gå opp till kontoret". "Ja, vi få se," tyckte de andra. Man hade nu nästan tömt innehållet i flaskan och Axel började att gnola på sin gamla rallarvisa — "I Gällivaare trakter jag knogat mången gång, och i dess berg och schakter jag borrat dagen lång" — —

Det började att bliva skumt och man kände sig inte livad för mera arbete i dag, och så beslöt man att tömma flaskan och så gå hem till de sina, och i morgon bittida mötas vi vid riskojan igen, och om det är lika kallt som i dag, gå vi och få pengar och göra en tur till stan. Karl hade nära en timmmes väg hem, så det var nog ganska sent när han kom hem till mor och barnen vilka hade väntat honom en god stund redan. Barnen voro hungriga och kunde inte vänta på far, så de sutto redan och skalade sin potatis. Mor hade delat till dem var sin bit av en stor sill, och ett stycke bröd; själv ville hon vänta tills far kom hem och hålla honom sällskap. Nu knarrade snön utanför dörren, och någon fumlade med låset. "Mor gå och se vem det är!" "God afton — — Mor!" — — "Men snälla du, har du nu supit igen, och du lovade ju sist att inte supa mera", sade mor, med tårar i ögonen, under det att hon försökte att hjälpa honom av med kavajen och stövlarna. "Ja, lilla du, men det var så kallt i dag så man måste ha något i alla fall." "Skall du inte ha mat nu? Jag har väntat med den så länge så den börjar att bliva kall, och så behöver du gå och vila dig. Jag tror att du har frusit bronen, jag skall gnida dem med snö så blir det bra". "Nej, bry dig inte om det, dom äro inte frusna, jag tror att jag lägger mig nu, och äta kan jag göra i morgon". Mor hjälpte honom i säng och snart hördes hans djupa snarkningar. Barnen hade ätit sig mätta, och snart lägo de i träsoffan under fårskinnsfällen i djup sömn; endast mor satt vid spiseln och torkade bort ett par tårar med det blå förklädet, så hängde hon upp mannens strumpor på snöret över spiseln och ställde stövlarna på vedlåren nära ungsluckan så de skulle vara torra till morgonen om han ämnade gå till arbetet. Sedan lade hon sig också, men det var långt efter midnatt innan hon somnade, tankarna ilade som om de hade kapplöpning i hennes huvud. Hon kom ihåg när de voro fästfolk, hur han då hade lovat att aldrig supa sig full om hon bara ville gifta sig med honom, nog var hennes kärlek lika varm nu som då bara han kunde låta bli bränvinet ändå! — — —

* * *

Väckarklockan skramlade mor tände lampan. "Jo, nog var det tid att gå upp, men jag har ju bara sovit en liten stund." Snart sprakade det i kokspisen och mor gräddade pannkakor till frukost, så gick hon att väcka sin man, men det var nästan omöjligt att få honom vaken, till slut reste han sig under många grymtningar. "Skall du gå till arbetet i dag Karl?" "Jag har frukosten färdig redan". "Ja, jag går väl det är avlöning i dag, och så går jag in till stan från stenbrottet, och du skall väl ha litet kaffe och socker över helgen och barnen behöver nya skor för de gamla börja att bliva allt för trasiga att laga något mer." "Ja, gör det Karl och skynda dig hem, så är du snäll", sade mor. Karl åt några pannkakor, dryck en kopp kaffe och så gjorde han sig redo att gå till knoget. När mor räckte honom väskan med maten slog hon armarna om hans hals och bad så innerligt: "Var nu snäll Karl och drick inte igen när du kommer till stan". Karl försäkrade henne som han alltid brukade göra, att han inte skulle smaka något starkt, och så slängde han väskan på ryggen och gick. "Ja, måtte han nu bara hålla ord", suckade mor, och gick så att se till de två äldsta barnen som skulle till skolan. Karl gick fort för det var kallt om fötterna och så bultade det nog något litet i huvudet sedan kvällen förut.

Framkommen till riskojan möttes han av kamraterna som redan voro där. "God morgon Kalle!" hälsad de honom på en gång. "Vad tycker du om vädret? Förbaskat bitande eller hur?" Karl gick fram till risbrasan för att värma sig litet, han satt där tyst en stund tog av sig stövlarna och sträckte fötterna mot elden, och grymtade något om varjaväder. "Jag tror att vi gör som vi sade i går kväll, vi tar en dag av, det kanhända att vädret slår om nästa vecka", föreslog Nils: "Klockan är nu nio och om en halv timme eller så kan vi nog få kovan, det skulle själva hin onde stå ute i den här kylan eller vad tycker ni?" "Ja, jag skulle i alla fall gå till stan i kväll tänkte jag," sade Karl, så kanhända att det vore lika bra att vi gjorde sällskap in när vi fått kovan. "Låt gå för det då," tyckte Johan, "då kastar jag på lite mera ris på brasan och så väntar vi här tills kontoret öppnas." Sagt och gjort, karlarna slogo sig ned runt brasan, gjorde en visitation i sina matväskor och sedan rökte de sina pipor en stund och språkade historier tills närmare klockan 10 då de släckte elden och lämnade kojan. Kontoret var nu öppet och de fingo sina hårt förvärvade slantar och så styrdes kosan mot staden. När de kommo dit gick dom först in på en ölstuga för att få sig en bärsa och värma sig litet. Där vid ett bord i ett hörn satt Axel och smuttade på en halva öl. "Nu sätter vi oss vid det där bordet föreslog Johan" och så beställde han en sup för dem var och öl att rensa strupa med. Axel slog Johan på skuldran och påstod att han var den bästa hedersknyffel som gick i två skor.

Snart kommo flera bekanta in och ett bord till drogs över till samma hörna, flera omgångar med öl och småsupar beställde så småningom blev man allt mera uppsluppen och så föreslog någon att man kunde ju gå och köpa en liten kagge bränvin, och gå till en bekant och dricka ur den där, det skulle bliva mera privat och så kunde man få spela lite bank också. Sagt och gjort, kaggen anskaffades och så begav man sig iväg till ett hus ett par gator därifrån, det var en vän till A. som bodde där han blev glad att få se många på besök för då fick han tillfälle att spela till sig några kronor, lyckan var nästan jämt på hans sida.

Axel presenterade sina kamrater "Här har jag några vänner och så har vi en liten kagge med oss, tag fram ett par glas och en kortlek så få vi roa oss täst vi kan". Glas och koppar kom strax på bordet tillika med kortleken. Man tog sig en jamare allt ibland medan någon delade korten, slantarna skramlade på bordet och bytte om ägare. Karlarna började bliva varma och nerverna voro spända. Karl nämnde ett par gånger om att han skulle ha kaffe och socker med sig hem. Men så spelades det igen och snart hade han fått nog många supar att glömma bort både kaffe och socker och nästan mor också. Tiden gick så fort och det började redan att bliva sent på kvällen när man hade tömt kaggen, och så hade pengarna till sist taget slut både för Karl och Johan. Nils hade inte många slantar kvar han heller och man började att bliva bråkig. Karl påstod att Axels vän hade spelat falskt, och ett par smockor utdelades och Karl hamnade under bordet.

När han så småningom kom på fötter igen rusade han på dörren, och svor, det här skall du få igen din d—l. Nils anade oråd, sprang då ut och fick av Karl yxan som han hade letat upp i vedboden. "Du måste tänka på gumman din och barnen Karl!" du får inte göra några dumheter nu," jag skall gå med dig en bit och så går du hem. Karl protesterade en stund. Jag vill gå in ett tag först, sedan går jag med dig tyckte han. Nils lyckades ändå till sist att få honom med sig, de följdes åt stödjande varandra ramlande mot husvägganne här och där. När dom så kom till korsvägen sade Nils, "nu går jag hem till mitt se nu till att du går hem för nu lämnar jag dig här." Karl började att gå igen men det gick inte så bra nu när inte han hade någon att stödja sig mot. Om jag bara orkar till riskojan, tänkte han så kan jag lägga mig en stund innan jag går hem. Nu var det alldeles som om en stor tall hade kommit honom tillmötes, han sträckte ut händerna och tog ett famntag. Nu gjorde han en ansträngning att gå igen, snubblade mot något och ramlade omkull, reste sig så småningom, svor över dåliga vägar och så vidare. Nu var han nästan framme vid skogsbäcken och skulle gå över den smala spången. Nu gäller det, tänkte Karl, och tog så tag i den gamla ledstången, det gick ganska bra tills han kom till mitten av spången, där hade på något sätt ledstången gått sönder så det var ingenting att hålla sig i, och där förlorade Karl balansen och föll ned mot bäckens frusna botten. Blodet sipprade fram ur ett sår i huvudet. Karl förlorade medvetandet. Han tyckte sig sitta i stugan med mor och barnen. Mor kokade kaffe och hackade socker, barnen hoppade av glädje över sina nya skor och så försvann den härliga synen.

* * *

Det var söndagsmorgon, folket började bliva synliga på vägen till stan och kyrkklockorna klämtade då ett åldrigt par kommo vandrande vägen fram, de voro nästan över bäcken då gumman fick syn på något som liknade en människa liggande på isen, nästan halvgömd av snö. "Per vad tror du det är för någonting?" sade hon, "du måste gå ned och se efter, jag skall vänta dig här uppe". Gubben hasade sig ned utför bäckkanten, "jag tror det är en karl som ramlat av spången", mumlade gubben. "Ja, sannerligen är det inte stenhuggarkalle som vi brukade kalla honom." Gubben skakade honom, men kroppen var stelfrusen och blodet hade färgat snön röd, från ett hål i huvudet. "Det var synd på Karl, han var duktig och snäll" tänkte gubben, "men det blir värst synd om änkan och barnen, som kommunen måste taga hand om."

* * *

Ett par dagar efteråt såg man sex karlar bära en kista genom kyrkogårdsgrinden. Bakom kistan gingo en kvinna och tre barn. Komna fram till graven läste prästen begravningsakten och kistan sänktes ned i den svarta mullen. Nu hördes endast de starka snyftningarna från kvinnan och barnen. Pastorns vemodiga blick föll på den brutna kvinnan — änkan med de oförsörjda barnen, och han mumlade halvhögt: "Ännu ett offer på BACCHI ALTARE!"

Barnens spalt.

Dunlätt och fjunfin.

Du gissar naturligtvis strax att de här namnen måste syfta på antingen två små älvor eller två små fågelungar. Ja, Dunlätt var en fågel och Fjunfin en älva, så du gissade ganska lätt. Och Dunlätt brukade dra Fjunfins lilla vagn, när hon var ute och åkte i Älvlandet. Eftersom nu både den som drog och den som åkte voro så dunlätta och fjunfina, så förstår du nog att man fick vidtaga alldeles särskilda försiktighetsmått i Älvlandet innan man vågade släppa ut dem. Regnkungen fick lova att inte gråta en enda skvätt, stormkungen att hålla sig inne i sin borg med alla sju portarna reglade och solskenskungen att småle hela tiden, medan Fjunfin var ute och åkte. Se, Fjunfin var prinsessan i Älvlandet.

och dårför krusade alla för henne! När då allt var klart med de där löftena, spände överhovstallmästaren guldselen på Dunlätt och satte honom för den lilla guldvagnen, och så kom Fjunfin ut ur slottet för att åka.

Men nu hände det en gång, att stormkungen hade fått en sådan ryslig snuva, och just som Dunlätt och Fjunfin åkte förbi hans borg, kände han, att nu, absolut just nu, var han tvungen att nysa. Visst försökte han hålla igen, men det vet man väl att just då blir det som allra värst. Och fastän alla sju portarna voro reglade trängde nysningen genom dem alla. Dunlätt och Fjufin lyftes upp av luftdraget och virvlade långt utom Älvlandet. När de passerade gränsen, hände det också, eftersom en olycka sällan kommer ensam, att regnkungen fick ett smolk i vänstra ögonvrån. Han gned och gned för att få bort det, och till sist kom en stor rund tår rinnande och tog det med sig. Inte tänkte regnkungen på att bara den enda tåren nästan skulle dränka Dunlätt och Fjunfin. De riktigt kippade efter andan båda två, och när de äntligen hamnade i ett nässelstånd långt utom Älvrikets gräns, kunde ingen se, hur fina de en gång varit.

Fjunfin reste först på sig.

— Oj, sade hon och vred hälvten av regnkungens tår ur sin klänning, oj, vad ska vi nu ta oss till?

Dunlätt skakade den andra hälvten av tåren ur sina vita fjädrar och pep:

— Jag vill gå hem till mamma.

Men då skrattade Fjunfin. Det lät som när darrgräset knastrar för en mycket svag vind. Du har väl sett darrgräset, som växer på ängarna om sommaren?

— Hur skulle vi hitta hem? sade hon. Ser du farbror solkungen småle högt på himmelen?

Nej, Dunlätt såg ingenting av solen. Han hördе bara en liten bäck, som porlade:

— Följ med mig, följ med mig, så hittar ni hem!

Men Dunlätt var vingen ankunge, som kunde simma, och då hade han ju inte stor nytta av bäcken.

— Vi få sova på saken i natt, så hitta vi väl bättre vägen i morgon, menade Fjunfin.

Hon fick krypa under Dunlätts lilla vinge för att hon inte skulle frysa, och inte kunde hon förstå, hur det kom sig, men hon tyckte precis, att den hade vuxit under natten. När hon vaknade, log farbror solkungen med hela ansiktet, och Fjunfins klänning var alldeles torr. Att den såg ut som en trasa, brydde hon sig inte om. Hon hade viktigare saker att tänka på. Dunlätt och Fjunfin började gå utmed bäckens strand. Men den var inte lika jämn och fin som gångarna i Älvslottets park, vilka voro strödda med guld- och silversand. Fjunfins små fötter blödde och ömmade snart för varje steg hon gick.

— Jag får bära dig, sade Dunlätt, men i detsamma kom han ihåg att han hade ju bara ett par vingstumpar som inte voro utvuxna ännu. Inte kunde han bära någon.

Ett litet stycke till gingo de båda framåt. Då blev himlen plötsligt svart av moln, och stormkungen och regnkungen, som här utanför älvlandet ej bundos av några löften, läto allt sitt dåliga humör strömma ut över träd och blommor.

— Nu får du krypa under min ena vinge igen, sade Dunlätt.

Och det var besynnerligt, att medan ovädret varade tyckte Fjunfin precis att den lilla vingen växte och växte.

— Du fryser väl inte? viskade Dunlätt om en stund.

— Nej, sade Fjunfin, jag känner ditt varma hjärta klappa under dunet. Men hur är det med dig själv? Ack, låt mig ta av min slöja och sveps om dig. Tunn är den, men någon värme ger den väl.

— När du talar så där, fryser jag inte, tade Dunlätt. Men jag önskar, att far eller mor vore här och kunde flyga hem med oss.

Fjunfin teg en liten stund. Hon tänkte tydligen på något, ty även små älvor tänka ibland, och till sist sade hon:

— Varför flyger du inte själv?

Farbror stormkungen och farbror regnkungen upphörde med sitt larm. De ville visst nödvändigt höra Dunlätts svar:

Ack, pep han till sist med sitt ynkligaste pip. Jag är för liten, jag skulle blåsa bort.

— Men om jag ber dig, sade Fjunfin och smekte Dunlätts kind med sin lilla hand.

— Ja, ja, ja, stammade Dunlätt, då är det ju svårt att svara nej. Men jag kan inte flyga ifrån dig och låta dig sitta ensam kvar. Du skulle vara rädd?

— Inte alls, sade Fjunfin, fastän hon redan var så frusen och rädd att hennes hjärta klappade vilt. Jag skulle vänta här tills du kom tillbaka.

— Men om jag inte hittade dig?

— Jag skulle vifta med min slöja, sade Fjunfin.

Dunlätt lyfte på vingstumparna, en gång, två gånger, tre gånger. Nej det gick inte, inte alls. Modfälld kröp han ihop på marken igen.

— Du får försöka flera gånger, sade Fjunfin. Jag ser nu, hur vingarna dina växer.

Dunlätt provade om igen. Han flaxade och flaxade, och när det inte gick började han skämmas över att Fjunfin skulle stå där och se på vilken stackare han var, och så ville han inte flaxa längre. Då tyckte visst farbror stormkungen att det var synd om honom och Fjunfin, i synnerhet som ju den där nysningen var yttersta skulden till eländet. Han gav Dunlätt ett litet lyft under vingarna. Det märktes ju knappast att Dunlätt höjde sig från marken, men han blev ändå mycket upplivad och ropade:

— Nu går det, Fjunfin, nu går det! Om du bara vågar sitta på min rygg, så ska vi snart vara hemma i Älvlandet.

Han lät säker och viktig, men inte blev Fjunfin modigare för det. Hon var allt så rädd en liten älva gärna kan bli, men hon tänkte:

—Om jag nu säger, att jag inte törs, så lär han sig aldrig flyga, stackars Dunlätt, och så komma vi inte härifrån.

Därför sade hon:

— Visst törs jag. Ge dig iväg bara! Nog ska jag hålla mig fast på din rygg.

Fjunfin satte sig på ryggen och höll armarna om Dunlätts hals, och så bar det av. Nog hjälpte farbror stormkungen till inte så litet i början, men sedan fick allt Dunlätt försöka att klara sig på egen hand. Ibland dalade han nog ner mot jorden ett slag, och ojämnt flög han, så att stackars Fjunfin höll på att bli sjösjuk, men en bit i sänder knagglade han sig dock fram.

— Nu ska vi vila, sade Fjunfin om en stund, och Dunlätt satte sig mer, än gärna på en liten gren, som just var i närheten.

Har man hela sitt liv traskat på marken, så är det allt ganska roligt att sitta på en gren, om det också inte är närmast toppen. Dunlätt blev helt upplivad och startade på nytt.

— Bäst att låta honom hålla på, medan han är i tagen, tänkte Fjunfin, och så kramade hon bara litet hårdare om Dunlätts hals, så att han skulle känna, att hon var med.

Tänk, Dunlätt flög utan att vila en enda gång rakt in i Älvlandet, gjorde en fin sväng framför slottstrappan och satte ner Fjunfin på guldsanden. Det blev en förfärlig uppståndelse i slottet. Man hade trott, att Dunlätt och Fjunfin aldrig skulle komma tillbaka mer. Alla sprungo om varandra och yojade sig över Fjunfin. Dunlätt hade de först glömt bort, och när de äntligen ville se efter honom, var han försvunnen. I stället stod där den allra som sötaste älvprins i vita sammetskläder och bugade sig djupt för Fjunfin.

— Vill du gifta dig med mig? sade han. Jag kan nog aldrig flyga mera, om du inte håller armarna om halsen på mig.

Du kan tro, att där blev jubel i Älvlandet, när man förstod, att Dunlätt varit en förklädd prins. Och så blev där bröllop på stunden; Fjunfin hann inte ens ta på sig en finare klänning.

Allt det där var ju bra, men det bästa av sagan kommer ända till sist. Nu kunna både Dunlätt och Fjunfin vara ute i vilket väder som helst, det bekommer dem inte ett grand.

— Jojo, brukar farbror stormkungen säga, gammal är äldst, och jag vet nog att nysa på rätta stället och tiden.

Maria Olofsson.

Van ensamjungfru

önskas. Referenser fordras. Telefonera 47-788 på förmiddagen för vidare uppgörelse.

EDMONTON-ANNONSER.

THE WAWANESA MUTUAL INSURANCE CO.
Säkert och pålitligt.
Sparar en fjärdedel av Edra brandförsäkringsomkostnader för egendomar på landet och i städerna. Kom in och låt oss berätta för Eder om detta, eller skriv och begär upplysningar från
JULIUS ROTTO, Agent
106 Adams Bldg.
Edmonton, Alberta.

Prenumerera på SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
hos
NILS T. SAEHLE
105 Adams Bldg.
Edmonton, Alberta.